

Självvårdande perspektiv på dopets välsignelser

Inledning

De heliga sakramenten har varit föremål för angrepp under hela kyrkans historia. I dag är vi särskilt inriktade på dopet. Där är det framför allt barndopet som har problematiserats.

David har redan lagt fram den viktigaste undervisningen utifrån Lilla katekesen, som ju är helt och hållet grundad på Bibeln. Jag kommer alltså inte att gå igenom Bibelns grundställen för dopet.

Det här föredraget är inte i första hand tänkt att vara polemik, utan vi ska sätta tyngdpunkten på självvårdande aspekter. Den ursprungliga rubrikens betoning av "dagliga" välsignelser kommer mera att bli hjälp vid anfäktelser om vi är rätt döpta. Vi kommer inte ifrån att det som vanligen anfäktar människor som grubblar på dopet – och det är inte få – är frågor som uppkommer av att vår lära är under attack. Då är vi tvungna att försvara vår tro.

Många av oss har vår bakgrund i väckelserörelser inom folkkyrkan. Själv har jag i den evangeliska rörelsen lärt mig att se på mitt dop som en välsignad startpunkt för mitt andliga liv, och som jag tack vare Guds nåd inte har ifrågasatt. En älskad sång i den evangeliska rörelsen finns i Sionsharpan som nr 102:

*Evigt fast är Herrens fridsförbund
som han slöt med oss i dopet stund.
Då han borttog all vår orenhet,
klädde oss i sin rättfärdighet.*

I andra väckelserörelser är dopet inte lika betonat. Man avvisar det inte, men ser det inte heller som ett pånyttfödande medel utan betonar i stället omvändelsen eller bättringen som en avgörande händelse för det kristna livet. Så är det inom laestadianismen men också i skandinaviska väckelserörelser med pietistisk bakgrund.

Som vi vet finns det också rörelser som kraftigt ifrågasätter att man döper barn. Sådana kallar vi baptistiska rörelser, eller med ett begrepp från reformationen som betonar omdop: vederdöpare. Det är framför allt i mötet med

dem som frågor uppstår som kan bli svåra för den enskilde. Det här föredraget kommer att utgå från sådana frågor.

Det kan uppstå problem för sådana som blivit döpta som barn och som varit ute i världen och kommit till tro. När de sedan börjar undra om deras dop verkligen håller kan de få höra att de nu offentligt ska bekänna sin tro och sedan också låta döpa sig. Frågor som kan dyka upp kan formuleras:

- 1) Gäller mitt dop då jag döptes innan jag själv kunde bestämma?
- 2) Är jag döpt på rätt sätt? Borde jag inte ha fått stiga ner i dopvattnet?
- 3) Måste jag själv bestämma mig att bli en Jesu lärjunge? Måste jag kunna visa på en bestämd tid när jag blev omvänd? Räcker det inte att jag är döpt?
- 4) Varför skulle dopet ha betydelse för min frälsning? Det är väl tron som är det avgörande?

För föräldrar som funderar hur de ska göra med sina barn kan det finnas sådana här frågor:

- 5) Har jag som förälder rätt att bestämma över mitt barn och föra det till dopet?
- 6) Går barn raka vägen till helvetet om de dör innan de blir döpta?

Jag behandlar inte frågorna en och en, eftersom många går in i varandra. I stället ska vi ta utgångspunkt i fyra exempelfall och se vilka huvudproblemen är, och vad dopet kan ge för välsignelser. Vi ska sedan besvara tre huvudfrågor, som också ger en nyckel till några detaljfrågor. Slutligen frågar vi vad dopet har för betydelse för vårt liv som kristna.

Fyra exempelfall

- 1) En *odöpt vuxen* lyssnar till evangeliet och *kommer till tro*. Situationen är som i den tidigaste församlingen, t ex som i Apg 8 i berättelsen om den etiopiske hovmannen. När Ordet skapat tro på den uppståndne kommer också önskan att bli döpt. I dopet handlar Gud med den som döps: klär på honom Jesu rättfärdighet, bestyrker att

alla hans synder är förlåtna och föder ett nytt liv i den döpte, som ger evig salighet om han förblir i tron. Fallet är okompllicerat och jag går inte desto mera in på det. Bara frågan om dopsättet kommer in.

- 2) *Barndop i en kristen familj.* Föräldrarna vill att barnet ska få del av Guds rika välsignelser och bär barnet till dopet. Barnet fortsätter i kristen gemenskap till vuxen ålder och har aldrig problem med sin tro ("det gudfruktiga barnet"). Det här är en idealsituation i en luthersk familj. Frågor kan uppstå om barnet kan tro (huvudfråga 1), och om det inte behöver någon omvändelse eller avgörelse (huvudfråga 2).
- 3) *Barndop i en kristen familj, men när barnet växer upp överger det sin församlingsgemenskap och går "ut i världen".* Det här är verklighet i många hem. Föräldrar och faddrar fortsätter att be för barnet, och om det senare återvänder gläds alla och tackar Gud för att hans trofasthet består, så att den förlorade sonen återvänt till hemmet. Frågan om den medvetna omvändelsen i relation till dopet behandlas i huvudfråga 2. Härifrån utgår en speciell situation som vi också måste beröra:
- 4) Barndopet sker i *nominellt kristen tradition utan avsikt till fostran* i den kristna tron. Det här behandlar vi i huvudfråga 3, men frågan om omvändelsen finns också med i huvudfråga 2.

Huvudfråga 1: Tron och dopet

Kan ett barn tro när det döps?

En alternativ fråga är: *Måste tron finnas före dopet?* Här tänker vi på det lilla barnet, inte en vuxen som kommer till tro av predikan och sedan önskar bli döpt.

För det här ska vi läsa vad Martin Luther skriver i sin Stora katekes (SKB s 479):

Så snart Ordet är förbundet med vatten, så är dopet ett rätt dop, även om tron icke kommer därtill. Ty min tro verkar icke dopet, utan den mottar dopet.

Dopet är helt och hållet Guds handlande. Det är inte människan som döper, utan Gud. Och kraften finns i Ordet. Också fast man inte tror har dopet sin kraft, men det är genom tron vi tar emot dopets välsignelse. Utan tro har vi ingen del i dessa välsignelser.

Vad har dopet för betydelse för frälsningen? Är det ändå inte tron som är det avgörande?

Vi tar Luther på nytt: *Min tro verkar inte dopet, utan den mottar dopet.*

Hur är det med barnets förmåga att tro? Frågan uppstår om vi ser tron som en prestation, något som vi aktivt gör och som leder till att Gud belönar oss. Se hur Jesus tar emot ett barn och beskriver hur det ska vara vår förebild (Matt 18:3,6):

Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket.

... en av dessa små som tror på mig.

Hur gör då barnen? På vilket sätt tror de?

Ett enkelt svar är: De vilar. De gör inget. De gör varken motstånd eller beslutar sig för att tro. Tron består i att de har tillit, som när vi litar på en säng att den ska hålla när vi lägger oss med hela vår tyngd.

Jämför åter med Luthers ord: *Min tro verkar inte dopet, utan den tar emot dopet.*

Om man säger att barnet inte kan tro och att det därför inte kan bli döpt menar man att det är dopbarnets tro som verkar dopet. Om då barnet inte kan tro blir följden att det inte vara något dop. Men det är helt avgörande att det är Ordet i dopet som kommer till barnet, och därför är det ett rätt dop. Det är Ordets kraft genom den Helige Ande som gör dopet till ett dop. Och han förmår nog ge sina välsignelser utan att vi, eller barnet, lägger något till.

Oberoende av att barnet inte kan uttrycka sin tro handlar Gud med det i dopet, på grund av Ordet. Barnet får alltså samma gåvor och välsignelser som den vuxne som kommit till tro och sedan blir döpt. Föräldrarna för barnet till Jesus i bön, fostrar det i bön och andakt hemma och med stöd av församlingen. När barnet växer upp får det lära sig att det har blivit Guds barn i dopet och vilar i den väl-

signelse det medfört. Det får lära sig att leva i den dagliga omvändelsen under föräldrarnas och församlingens förmaning och vård.

Vi tar ett citat till från Stora katekesen (SKB s 480):

Barnet bär vi fram i den tanken och förhoppningen att det tror, och ber att Gud måtte förläna det tro; men det är icke därför vi döper det, utan blott och bart emedan Gud har befallt det.

Hur får vi tron? Jo, genom Ordet. Ordet är det som ger dopet dess kraft. Då Ordet finns med finns också kraften att väcka tron. Tron tar emot dopets gåva, och när vi bär fram barnet till dopet hoppas vi att det ska ta emot dopets gåva, alltså tro, och att det ska förbli i tron. I samma sammanhang när Jesus visade på det lilla barnet som ett föredöme varnar han för att förleda *en av dessa små som tror på mig* (Matt 18:6).

Också exemplet med Johannes döparen som fylldes av Anden redan i sin mors liv visar hur Gud kan handla med det lilla, och i det här fallet, det ofödda barnet.

Svaret på vår fråga är: Ja, barnet kan tro, alltså ta emot dopets gåva.

Huvudfråga 2: Det egna beslutet

Är jag verkligen döpt, då jag blev döpt som spädbarn, innan jag kunde bestämma mig?

Vi ställde i inledningen några frågor, bland dem följande: Måste jag själv bestämma mig att bli en Jesu lärjunge? Måste jag kunna visa på en bestämd tid när jag blev omvänd?

Jag ska ta två citat ur en aktuell dopdebatt:

”Om allt detta är sant, att man på riktigt blir ’frälst’ och ’pånyttfödd’ och får allt i babydopet – då behövs ju ingen omvändelse! Man är redan frälst.”

”Ingen är lärjunge förrän man tagit emot Jesus i hjärtat – aktiv handling, aktivt beslut.”

Det här är utmanande påståenden som kan vara farliga. De kan gräva bort frälsningsgrunden från en som är döpt som barn, som alltid levt i kristen gemenskap och som aldrig varit ute i världen. Kräver man att man ska uppleva

en personlig omvändelse, där man själv lägger sin hand i Guds, eller avgör sig för Jesus som det finns särskilda böneformulär för, kan man börja förakta dopet som skedde en gång för länge sen. Man tycker det är fel att man inte själv har varit med och gjort början.

Liknande tankar finns också bland lutheraner i den pietistiska skolan. Vi ser dem t ex hos Ole Hallesby, en förgrundsgestalt inom norsk väckelse. Han menade att en personlig upplevelse av omvändelsen är nödvändig, också för ”det gudfruktiga barnet”, som efter övergång till vuxen ålder måste genomgå en personlig väckelse där de ser på sig själva som avfallna och behöver ett avgörelsebeslut. Ändå menade inte Hallesby att man måste döpa om. Men ”det gudfruktiga barnet” blev ett problem för honom, om det inte kom till en verklig frälsning genom en process som alltså skulle lägga något till det som redan getts i dopet. (Se *Den kristelige tros lære*, band 2, s 434–437).

En som också ifrågasatte den enkla och oreflekterade barnatron var den danske historikern och biskopen Erik Pontoppidan dy. Han är mest känd för sin bok *Trosspegel*. Där framställer han det som är typiskt för pietismen: man kan inte bara lita på att man är döpt och uppfostrad till den rätta trons lära. Man behöver framför allt den nya födelsen. Och då menar man en omvändelseupplevelse där man medvetet tar ställning.

Det är helt riktigt att framställa en allvarlig kritik mot en ytlig syn på kristendomen, som tyvärr kanske kännetecknar de allra flesta döpta i vårt land. Det är här fråga om det fjärde exempel-fallet, som jag definierade så här:

Barndopet sker i *nominellt kristen tradition utan avsikt till fostran* i den kristna tron.

Det är en stor tragedi att så många blir döpta utan att få någon kristen undervisning. Om de inte förs till Jesus och blir omvända så går de evigt förlorade. Så är det också med dem som fått en kristen fostran men övergett den. Utan trosgemenskap med Jesus har de ingenting att hoppas på inför den sista domen.

Men den fråga vi i dag ställer är: Gäller dopet som man tog emot som barn också då man varit ute i världen men kommit tillbaka? Är det så att när man omvänt sig och kommit till

en personlig tro så behöver man döpa om sig? Det går en skarp skiljelinje mellan olika svar på frågorna.

Lutheranerna, inräknat pietisterna och liberallerna, och också de romerska-katolikerna, svarar: Ja, dopet håller. Nej, man behöver inte döpas på nytt. Vi har bara *ett dop* (Ef 4:5).

Baptisterna, eller med en reformatorisk term: vederdöparna, svarar: Du ska bekänna din tro och sedan låta döpa dig. Du har aldrig varit riktigt döpt. För den gången när du var liten hade du ingen del i beslutet att du skulle bli döpt.

Ett citat från Stora katekesen (SKB s 482):

Skeppet går icke sönder, emedan det är Guds stiftelse och icke vårt verk. Men det inträffar väl, att vi halkar och faller ur. Faller dock någon ur så må han se till att han åter simmar till skeppet och håller sig fast där.

Dopet är Guds stiftelse och inte vårt verk. Och det som Gud har gjort ångrar han inte. Det är bara ett fortsatt förakt för hans verk som fördömer oss, som det heter i Mark 16:16: *Den som inte tror ska bli fördömd.*

Vi har en parallell mellan den fysiska födelsen och den andliga, nyfödelsen. Ingen av oss beslöt att bli födda. Ingen av oss medverkade i vår födelse. På samma sätt är det inte vi som beslutar att födas på nytt. Vi medverkar inte i den nya födelsen. Dopet är den nya födelsens bad, som vi har lärt oss tidigare, och är helt och hållet Guds verk.

Vi har inte fått den förmågan av naturen att vi kan ta ett beslut att omvända oss. *Det som är fött av köttet är kött* sa Jesus till Nikodemus (Joh 3:6). Och av Rom 8:6 vet vi att *köttets sinne är död*. Kan en död besluta sig för att börja leva?

Om det vore så att dopet är grundat på min avgörelse och beslut så får jag förgäves söka efter frälsningsvisshet. Jag kommer alltid tillbaka till frågan om min avgörelse var rätt, om jag bekant på rätt sätt och tillräckligt, och om min tro håller som grund för dopet. Nej, som Anders Nilsson dy skriver i en sång (SH 422):

*Gud väger aldrig din svaga tro,
en bättre grund finns för frid och ro:
den grund som lades i Jesu blod,*

*då han så mild och så hjärtegod
tog på sig hela din syndamängd
och blev bland rövare upphängd.
Se, denna grund, det var ej din tro,
men tror du det får du samvetsro.*

När vi anfäktas av frågan om vi är rätt döpta ska vi gå till kyrkboken eller vår dopattest och läsa. Gud vill att vi ska vara vissa i vår tro. Han har handlat helt konkret och fysiskt med oss vid ett visst tillfälle i vårt liv. Han har sagt att vi i vårt dop fördes tillbaka till korset där vi förenades och dog med Kristus, och till uppståndelsen tillsammans med honom (Rom 6:3–5). Därför är vi klädda i Jesu rättfärdighet (Gal 3:27). Vår tro ska inte vara grundad på något så osäkert som vår egen känsla eller vårt beslut.

Vi kan besvara vår fråga så här: Dopet är inte människans verk, utan helt och hållet Guds verk! Det som Gud redan har gjort, och som vi har klara bevis att han har gjort, det ska vi inte ifrågasätta.

Huvudfråga 3: Ska vi döpa barnen eller inte?

En kristen familj som vill ge sina barn alla de välsignelser som Gud lovar i dopet, och som vill fostra sina barn i gemenskapen med Jesus och församlingen, får svaret av Petrus på pingsten (Apg 2:39):

Löftet gäller er och era barn och alla dem som är långt borta, alla som Herren vår Gud kallar.

Jesus gav också uttryckligen befallningen (Matt 28:19):

*Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!
Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er.*

En del menar att ett litet barn är oskyldigt och tillhör Gud redan från födelsen. Man vänder om orden "Guds rike tillhör sådana som de" (Luk 18:16) till "sådana tillhör Guds rike". Att Guds rike tillhör sådana betyder att det är till för dem. Men de tillhör inte Guds rike automatiskt. Varför skulle Jesus då ha sagt (Joh 3:5–6):

Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike. Det som är fött av köttet är kött.

Därför kan man inte säga att det lilla barnet redan är Guds egendom. Det som är fött av köttet behöver födas på nytt.

En kristen familj vill därför föra sitt barn till Jesus för att döpas och få del av alla hans välsignelser. Men kristna vill också lyssna till den andra sidan: att lära barnet hålla allt som Jesus har befallt.

Ett problem kommer in om en familj inte är beredd att göra den andra delen: att lära dem att hålla allt som Jesus har befallt.

Så här är det ofta numera. Det är ett problem särskilt för folkkyrkoprästerna. Dopet är ju för många endast en rit, en orsak att fira tillsammans med familjen. Men det här gör att barn-dopet kommit i vanrykte. Med all rätt måste det ifrågasättas om man kan döpa alla barn där föräldrarna vill ha dop, särskilt om man inte förut hållit samtal med föräldrar och faddrar och vet att de förstår och vill fullfölja sitt ansvar.

Det måste med skärpa sägas till sådana föräldrar att de, om de underlåter att undervisa, gör lika illa med sitt barn som om de skulle lämna ut ett nyfött barn i skogen till rov för vilda djur. Ja, det är ännu värre, eftersom den kroppsliga döden inte är det värsta vi kan råka ut för, utan det är den eviga döden. Vi kan bara hoppas att allt fler inser hur långt många folkkyrkoförsamlingar kommit från biblisk tro och praxis och tar sig till vara för en falsk kristendom. Rent beklämmande är det att läsa i dagspressen att biskopar är oroade för att antalet dop minskar, samtidigt som man inte verkar ta på allvar att så många är på väg till förtappelsen, som om antalet dop skulle vara det viktigaste. Men det hör ihop med att nedgången i antal medlemmar i folkkyrkan direkt inverkar på ekonomin.

I en kristen familj borde svaret på vår fråga vara lätt: vi vill föra barnen till Jesus för att ta emot den fulla välsignelsen av att tillhöra honom.

Några andra frågeställningar

Vi ska ännu gå igenom några andra konkreta frågeställningar, som ofta återkommer i dopdebatterna. Några säger att det var först på 300-talet som man "hittade på" att börja döpa barn. Man får höra att ett riktigt dop ska ske genom nedsänkning i vatten, inte bara med en "skvätt på huvudet". Så säger man också att ett barn är oskyldigt, det är redan från födelsen Guds egendom och behöver inget dop.

Dopsättet

Av de här argumenten ska vi först se på dopsättet. Är jag verkligen döpt om jag döpts med begjutning med vatten på huvudet, utan att gå ner i en dopgrav eller helt under vattnet vid en strand?

Vi kan se på tre dopsituationer i NT. Den första är dopet på den första pingsten, Apg 2. Den andra är dopet av den etiopiske hovmannen, Apg 8:36–38. Slutligen ska vi ägna några ord åt fångvaktaren i Filippi, Apg 16.

På pingstdagen predikade Petrus för en massa människor som kom till tro och frågade vad de ska göra. Petrus uppmanade dem att omvända sig och bli döpta. Sedan står det helt kort (Apg 2:41):

De som tog emot hans ord döptes, och antalet lärjungar ökade den dagen med omkring tre tusen.

Tänk er situationen: flera tusen människor skulle döpas. Var hittade man vatten i centrala Jerusalem så att så många kunde gå helt ner i vattnet? Det närmaste vatten som kunde komma ifråga var Jordan, men då skulle det ha behövts två resdagar. Men allt hände samma dag.

Efter att ha undervisats av Filippus frågar hovmannen när de på vägen från Jerusalem mot Gaza kommer till ett vattendrag (Apg 8:36):

Här finns vatten. Vad hindrar att jag blir döpt?

Sedan befäller han att vagnen ska stanna. Dopet beskrivs så här:

Både Filippus och hovmannen gick ner i vattnet, och Filippus döpte honom. När de kom upp ur vattnet ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom inte mer.

Vad får ni för bild framför er? Går de båda ner under vattnet, helt och hållet?

Enligt bibliska arkeologer finns det inget sådant vattendrag som de kunde ha stigit helt ner i. Det mest sannolika var att de steg ner med fötterna i vattnet och att Filippus tog av vattnet och göt på hovmannens huvud. Skulle dopet då ha varit ogiltigt om de inte gick helt ner i vattnet? Bara om det tydligt står att man måste döpas genom nedsänkning under vattnet. Något sådant bibelord finns inte. Vi ska inte lägga något till Guds ord.

Den tredje situationen är i Filippi, där Paulus och Silas fritas av en ängel ur fångelset och sedan predikar för fångvaktaren så att han och hela hans hus kommer till tro (Apg 16). Det heter i v 33:

Redan vid samma timme på natten tog fångvaktaren med dem och tvättade deras sår, och han döptes genast tillsammans med hela sin familj.

Vart tog han med dem? Det står att han sedan förde upp dem till sin bostad och dukade upp en måltid. Han bodde tydligen alldeles invid fångelset. Vad hade han tillgång till för vatten där vid fångelset, under samma timme, så att de kunde doppas helt under vattnet?

Det skulle vara mycket märkligt om han där i staden hade tillgång till så mycket vatten. Det står ingenting om att de fördes till stranden. Efter dopet förde han dem in i sin bostad.

Men det här är inte avgörande. Det som är helt avgörande vad Bibeln befäller om dopet. Det enda som sägs där är att man ska döpa i vatten. Självklart är det helt riktigt att döpa ned neddoppning om man har tillgång till så mycket vatten. Det är en väldigt bra illustration av Bibelns beskrivning av dopet som en begravning och uppståndelse med Kristus (Rom 6:4–5 och Kol 2:12). Men det finns inget påbud som säger att det måste ske så. Vi ska inte konstruera nya lagar ovanpå det som Bibeln säger och lägga bördor på samveten.

Det finns också exempel på hur Bibeln använder ordet döpa för begjutning. I Mark 7:4 är det grekiska ordet för *skölja* (bågere) egentligen *döpa*.

Vi behöver inte undersöka sättet som vi döptes på och underkänna det om det inte var med fullständig neddoppning. Dopet grundar sig inte på sådant som Bibeln inte föreskriver.

Historiska bevis för barndopet

Är det så att barndopet inte är något riktigt dop, så betyder det att oräkneliga människor som har betraktats som kristna inte varit rätt döpta. Till dem hör Martin Luther, och ingen av våra andliga fäder i vårt land skulle ha kunnat kallas kristna. För man kan inte kalla sig kristen utan att vara döpt.

I övrigt går jag inte in på argumentet att barndopet börjat praktiseras först efter några århundraden. För den som vill tränga in i den frågan finns en utmärkt bok publicerad i Logosmappen: *Barndopet under de fyra första århundradena*, av Joachim Jeremias. Den boken svarar övertygande: det stämmer inte att barndopet är en sen konstruktion!

Barnet, arvsynen och förtappelsen

Vi har i det föregående föredraget redan hört det helt avgörande argumentet för att döpa barn som grundar sig på arvsyndens verklighet. Jag vill ännu lyfta fram två bibelord och ett ord från bekännelseskrifterna. Ps 51:7:

Med skuld är jag född och med synd blev jag till i min moders liv.

Det andra bibelordet är Rom 5:12:

Genom en enda människa kom synden in i världen, och genom synden döden. På så sätt nådde döden alla människor, eftersom alla hade syndat.

Ett bevis för att också små barn har synd är att också de kan dö.

Augsburgska bekännelsen (CA), art. II, Om arvsynen (SKB s 57):

Vidare lär de, att efter Adams fall alla människor, som fötts på naturligt sätt, föds med synd, det vill säga utan fruktan för Gud,

utan förtröstan på Gud samt med ond begärelse, och att denna sjukdom eller arvsynd verkligen är synd, som medför fördömmelse och bringar evig död även nu, åt dem, som icke föds på nytt genom dopet och den helige Ande.

Det här är orsaken till att kristna föräldrar är angelägna om att föra sina barn till dopet så snart det är möjligt, och att man också rekommenderar att ett barn som är så svagt att det inte ser ut att börja leva får dopet även om man inte hunnit tillkalla prästen. Vem som helst kan döpa bara det sker med vatten i den treenige Gudens namn, som Jesus föreskrev.

Men det finns en fråga som kan bli allvarlig för föräldrar som mister sitt barn så tidigt att det inte hinner bli döpt. Vad händer med det barnet? Är det som CA säger, att det drabbas av evig död?

Här är det viktigt att skilja mellan det som är vår plikt och det som Gud sköter om. När det gäller fördömmelsen vet vi att den som inte tror blir fördömd (Mark 16:16). Vi har många bibelord som förbjuder oss att förakta Jesu blod och överge vår gemenskap med honom.

Men det finns inga bibelord som uttrycker en fördömmelse över dem som inte har fått bli döpta. Därför säger vi som Luther, att vi får överlämna dem åt Guds barmhärtighet. Det kan också uttryckas så att vi är bundna av Guds befallning att döpa, men Gud är inte bunden att frälsa endast dem som blivit döpta.

Slutfråga: Hur lever vi i dopets dagliga välsignelser?

Vår slutfråga, som sammanfattar föredraget, stiger fram från det dubbla perspektiv som dopet ger.

Det ena är att Gud har gett oss del i den en gång för alla skedda frälsningen genom att förkunna Ordet för oss, genom att personligt klä oss i den rättfärdighet som Jesus vann åt oss och genom att ofta ta del av hans kropp och blod som andlig näring.

Det andra är att Gud vill att vi varje dag ska leva i välsignelsen av de här gåvorna. Dopet påminner om att vi dagligen behöver återvända till grunden: att vi har blivit korsfästa med

Kristus och har uppstått för att leva det nya livet tillsammans med honom. Vi talar om den dagliga omvändelsen. Luther beskriver den så bra i Lilla katekesen, då han svarar på frågan vad dopet innebär:

Det betyder att vår gamla människa ska dränkas genom daglig ånger och omvändelse och dödas med alla sina synder och onda begär, och att sedan en ny människa dagligen ska uppstå och leva rättfärdigt och heligt inför Gud i evighet.

Den här glädjen ska vi inte låta djävulen grumla genom att ifrågasätta vårt dop som barn eller genom att påstå att vi inte är rätt döpta. Samtidigt som vi behöver påminnas om att vi verkligen har fått dopets välsignelser behöver vi förmaningar att ta vara på dessa välsignelser. Vi vänder dagligen tillbaka till dopet för att se grunden, och vi hänvisar djävulen till vårt dop när han frestar oss att handla köttsligt och glömma Jesus. Vi får säga som Josef när han frestades av Potifars hustru (1 Mos 39:9):

Hur skulle jag då kunna göra något så ont och synda mot Gud?

Och med Paulus får vi säga (Rom 6:1–2):

Ska vi bli kvar i synden så att nåden blir större? Verkligen inte! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna fortsätta leva i den?

Guds församling ska värna om och se till att kristna får rikligt ta del av dopets välsignelser, som ett skydd mot alla de angrepp som den onde gör mot oss för att röva bort vår skatt. I denna församling är gemenskapen kring Ordet i gudstjänsten och vid altarets bord en rikedom och en trygghet. Därför ska församlingen också hålla vakt mot och avvisa allt som med förnuftet och idéer som inte hämtas från Bibeln angriper vår allra heligaste tro. Därtill hjälpe oss Gud.

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far, som i Kristus har välsignat oss med all andlig välsignelse i himlen! (Ef 1:3)